

## VERSSZEDET

FEHÉR FERENC

EGY NŐI ARCRA

Ők tudtak még így fogva tartani —  
ó vázák rezzenéstelen asszonyarcai!

ROVIGNO

Már tíz napja nem hallgattam a bamba híreket,  
csak a tenger hullámverését — a szívedet!

AETERNITAS

Még látlak, de már nem vagy ott;  
látlak, időtlenségbe hullt,  
pislá csillagot...

MEMORIALE

Ha más nem, hát az —  
fényes felhőkre vetülve megmarad,  
ahogy hajlongasz ott  
a doroszlói fák alatt...

## VALTOZATOK

## I

Előbb a barka bókolt be  
a kórház ablakán,  
majd a nyírfa ága lengett:  
„Látlak még ... talán ...”

Végül is én üzentem-e,  
vagy a kicsi fa — nekem?  
Biztatgatta egymást az ág  
s fehér kérgű kezem ...

## II

Ezeknél minden oly célszerű:  
vázában művirág ...  
Világuk így kapták érdemül —  
az is csak művilág!

## III

Doroszlói nyaram hamva:  
rozsmaringos lakodalmi alma.

## IV

Polcokon pöffeszkedő hazám:  
kilobbant katlanok korma  
öreg bögrék hasán ...

## V

Sisakos rézfúvósok.  
Ez itt még félig éden ...  
Bajszos angyalok  
egy régi képen.

## VI

Kavargatták a kávé,  
várták a hírlapot...  
(Semfűbokrok alján  
már csak e sírlapok.)

## NATURE MORTE

Még gyászolt az ég, s mi csak néztünk sután  
elúszó labdánk csöpp ravatala után...

## NÁDKUNYHÓMBÓL

Jöttek fekete tarajos bikák az égen —  
csordásuk, a szél zargatta őket.  
Hosszan a kormos egekbe bőgtek.  
Villámlott.  
Dühük csattant a gyávult vidéken!

## ÖRDÖGSZEKÉR

Hirtelen csend lett.  
Szem sose látta  
koporsót renget  
az ősz batárja...

## HÓHÉR ÉS VÉRTANÚ

Versek vértanúja! itt a vérpad:  
íróasztalod!  
Minden versed, még meg sem született,  
már az volt: halott...  
Kis buta asztal.  
Ravatal? Áldozati oltár?  
Ki voltál?

## IRODALMI NAPLÓ

Mint repülőből szórt röplapocskák,  
 lengnek felém a verseitek,  
 pilótaszemüveges fiatalok . . .  
 „Hisz mindegy, hogy melyik!” — jár át,  
 míg az egyikért lehajolok . . .

## VALÓSÁGIRODALOM

Az igazság? Ott van valahol, ahol  
 a tévéadásba rőfög a disznóakol . . .

## BETYÁRVÖLGYI LÁTOMÁS

A teremtés kezdete volt.  
 Fölénk tornyosult az Isten.  
 Csipdestük lábán a szőrszálakat,  
 csizmájába vertük a fejünk,  
 sarkantyúját csiszolta pikkelyünk.  
 Tátogó kopoltyúkkal keresik ma is  
 megnémult halak — a testvéreink . . .

## TOREDÉK

Ha más nem,  
 hát hamuba írjuk,  
 mint Aranynek az édesapja . . .

— — — — —

És írjuk falra,  
 bár nincs már a Kőfal-utca,  
 s a Nagykertből a fák is  
 sorra szöknek;  
 bütykös kéz írta leveleik  
 fejünkre pörögnek.

Ha más nem,  
hát vessük bot nyelébe.  
Szikkassza nap,  
legyen csont szíví, száraz;  
ha nem sújthatott,  
legyen csalóka támasz...

### BACSA FERENC

*építészmérnök, kisgyerekkori pajtásom  
emlékére, kinek torontói haláláról egy  
gyászjelentésből értesültem...*

Már sírodat karmolásszák  
a torontói szelek,  
atlantisz-mélyről fölmerülő  
pajtás, szomszédgyerek.

Mentünk az iskolába —  
te az utca túlsó felén...  
S most már halálodban  
közelítesz felém.

Mondogathattuk volna,  
ha egyszer találkozunk:  
Druzám... Őcsém...  
hogy s mint megyen a sorunk...

De hát már itthon is. Emlékszel?  
Ott, Szarajevóban,  
ahol Te diák,  
s én egy est vendége voltam...

Olyan gyorsan váltunk el,  
mint aki elmenekül.  
„Majd máskor!”, motyogtam,  
de már hitetlenül...

Most gyászol az epres, a Kálvária.  
Hát mindennek így kell  
meghalnia?

Asztalodon még ott a körzők.  
 (Halott játékszerek.)  
 És sír a torontói szél  
 a sírod felett.

## BECSEI SZÁLLÁSOK

*Móricz Zsigmond emlékének*

Ki emlékszik már, hogy egyszer ő is volt itt,  
 napszállt szállásokon a gyalogló Móricz!

Itt látták elhaladni, de vajon tudták,  
 kit vezetgetnek a becsei utcák?

Ebédre gyűltek, s ontott bút-bajt magából  
 a borozgató sok lázas literátor —

ő meg csak ült erősen, és pergett róla  
 a pusztába kiáltó szó mélabúja . . .

Az utca, a táj, a föld, egy kép a falon —  
 ha ő nézte, már az volt: irodalom;

s tömzsin az őszi barázdákra görbedt:  
 minket pergetett ujja közt — a földet!

## A DOROSZLÓI ERDŐBEN

*Szalai Jánosnak, a tanítónak*

Ez még ittmaradt valahogy: a hajdan  
 mindenható vasút se szabta át;  
 mellette kanyargott Szonta felé,  
 s lengett utána egy-egy iromba ág . . .

Most csak vár itt minden rezzenéstelen,  
pörög a bükk levele, s amott fekete kőris  
beszélget fönt az őszi éggel.  
Csak ők, meg a holló emlék időz itt.

Szél zörren, fakóbb itt már az emlék,  
didergető az est. Panasztalan hagyod,  
menjen a kis fogyatkozó sereg . . .  
Az erdőzűgás ittmarad veled.

### OROM

Nem csúcs,  
se szirt,  
csak rév,  
csak part  
és vég:  
Orompart,  
Oromrév,  
Oromhegyes,  
Orom;  
akárcsak  
egykoron,  
most és  
mindenkoron —  
elszállt verseim  
s ihatlan borom,  
alkonyi asztalon  
a mondatlan  
fájdalom,  
Tiszára járó  
suttyókorom,  
s már mindegy,  
mi van soron —  
megmaradsz nekem  
arany Orom,  
puszta,  
szállás,  
part,

vég,  
 csücsök —  
 veled az életem  
 rakosgatom,  
 bűjtató  
 Nagy úti  
 szőlősoron,  
 itt még  
 befogadnak  
 most és  
 mindenkoron.  
 Orompart,  
 Oromvég,  
 Orompuszta,  
 s puszta Orom...  
 Szülőházamat  
 mormolom.

## A KANIZSAI TISZA-HÍDNÁL

*(Hídavató)*

Beteljesült az álom:  
 már itt is híd feszül —  
 árnyunk, a hajrás idő  
 itt már csak átrepül.

Ami szép révület volt,  
 most semmis pillanat.  
 Ki kérdi: hát a kompok  
 most merre ringanak?!

•



## HÍDAVATÓ

(A kanizsai Tisza-hídnál)

Nem a Tiszára — ránk!  
S nem is e híd — egy pánt feszül...  
Kompra várók sorsa  
a hídban teljesül.

Ami rév s révület volt —  
már semmis pillanat;  
szállunk, de a lomha kompok  
még bennünk ringanak.

